

Belgijsko. V Bruselju je bil 15. julija shod poslancev, veleobrtnikov in županov, ki so se posvetovali o zidanju delavskih stanovanj. Ministerski predsednik je otvoril shod z lepim govorom, v katerem je naznanil, da bo ministerstvo v prihodnjem zasedanju predložilo državnemu zboru zakon o delavskih stanovanjih. Tako skrbijo na Belgijskem za delavce! A pri nas v Avstriji?

Francosko. Z veseljem čitamo, kako se začena francoska mladina zavedati svojih dolžnosti in se postavljati na izrečno katoliško stališče. »Katoliško društvo francoske mladine« in »Katoliška mladina — Franche Comté« organizujeta sedaj v Besansonu velik kongres, ki bo jako važen, kasor se vidi iz nekaterih točk programa: »intelektuelno gibanje in katoliška mladež«, »nadzorovanje in organizacija katoliške mladeži«. Shod se vrši od 17. do 30. novembra. Mi pozdravljamo z veseljem to gibanje, ki zamore rešiti Francosko pretečega propada.

Cerkvene zadeve.

Nekaj besed o našem cerkvenem petju.

Predzadnja številka »Slov. Gosp.« nam je donesla kaj lep članek o cecilijanskem petju. Ker uže 10. leto delujem kot organist ter sem si uže marsikaj poskusil, dovoljujem si tedaj iz pedagoškega stališča svoje mnenje o cerkvenem petju izraziti.

Odiskal sem v počitnicah razne cerkve ravno ob priliki službe božje ter se hotel prepričati, kako imenitno se v tej ali oni cerkvi poje ter tudi orglja. Včasih sem bil iznenadjen, včasih tudi ne. V jedni cerkvi se je popevalo popolnoma »cecilijansko,« v drugi »narodno cerkveno,« v jedni cerkvi celi zbor, v drugi jedna sama pevka itd.

Da je torej cerkveno petje v lavantinski škofiji še le v svoji razvijajoči dobi, mi bode vsakdo rad pritril; tudi vsak mi bode pritril, da to ni lahka reč, danes narodno-cerkvena pesem, jutri pa že popolnoma »cecilijanska pesem!«

Kaj bi si učitelj začel, ko bi danes vadil seštevanje v številnem krogu do 10, jutri pa uže deljenje z desetinskimi in navadnimi ulomki?! Vsakdo bode vprašal, kje pa je prehod? Kako se zamore iz tako lahke stvari k takim težkočam nagloma preiti? To je gotovo nepedagoško!

Ravno tako nepedagoško se postopa pri cerkvenem petju! Danes poje v premno-

nazaj in naznanita, da je gozd na treh straneh obkoljen od Druzov, na četrti strani pa je strma pečina, ki popolnoma onemogočuje beg. Udova se takoj vzdigne in zakliče okoli stoječim ženam! »Za nami! Za nami! Mi Vas rešimo!« Hitro prime nekaj otrok za roko in hiti k pečini, katero ji Maron pokaže. Urno zvežejo rute, prte, plašče in pasove skupaj in spustijo po njih žene in otroke čez pečino. In prvi, ki so srečno prišli doli, kličejo radostno navzgor: »Votlina! Votlina!« To druge osrči. Hitro sledijo in se poskrijejo v globoki in temni votlini ob vznožju pečine. Nazadnje še ostaneta le Maron in Ali zgoraj. Ko se Ali spusti doli, še gleda Maron okoli, ako bi še mogel koga rešiti. Nato odveže rešilno vrv od drevesa, kjer je bila privezana, jo ovije sedaj samo dvakrat okoli in se spusti ob obeh koncih navzdol čez pečino. Potem izpusti eden konec in skoči do tal. Vendar pa potegne to čudno vrv za seboj, da bi Druzi ne našli njih zavetja. V votlini vsi pokleknejo in se zahvalijo Bogu za rešitev iz ognjene peči. Zgoraj pa so še dolgo slišali strašno stokanje svojih bratov, ki so v ognju našli svojo smrt. In v votlini se je začelo vse tiho jokati in stokati za zgubljene brate in soproje.

(Dalje prih.)

gih župnijah vse ljudstvo v cerkvi narodno-cerkvene pesmi, jutri pride drug organist, kateri pa ima popolnoma »cecilijanske napeve«. Kaj poreče ljudstvo k temu? Pregovor pravi: »Ljudstva glas, božji glas!« Ako ima ta pregovor kaj resnice, potem se »cecilijanskem petju« pač dobro ne bode godilo.

Kaj pa je temu krivo? — Nepedagoško postopanje! Pri celi stvari ni bilo prehoda, iz lahkega se je takoj k pretežavnim stvarim prešlo; to je bil vzrok godrnjanju ljudstva.

Dovolil bi si torej vsem organistom naše prelepe lavantinske škofije staviti nek predlog, kateri bi se lahko dal izvršiti ter bi neugodnostim gledé cerkvenega petja kaj odpomoglo. — Ravno kar sem vsprejel »Sedmi pomnoženi natis Venca,« kateri je našemu ljudstvu toliko ljub in drag, iz rok preč. gsp. župnika iz Frama. Nehote se mi je vrnila misel: »Kaj pa, ko bi se imeli primerno zbirko napevov k temu Vencu?«

Zbirka napevov bila bi naj tako urejena, da bi naj k vsaki »Venčevi« pesmi bilo dvoje ali troje napevov, in sicer prvi napev lahek, drugi napev težji, in tretji popolnoma v »cecilijanskem duhu.« Na tak način bi bilo ustrezno vsem organistom labodske škofije. Od začetka bi se vadili lahkeji napevi, potem pa polagoma težji. Ali pa bi slabejši organisti ostali pri lahkejih napevih, med tem, ko bi bolj izurjeni orgljavci se posluževali težjih pesmij.

Da pa se zamore taka zbirka napevov skoro obelodaniti, treba je združenih moči. Vsi organisti naše škofije blagovolijo izbrati poseben odbor ali odsek, kateremu bi bila dana naloga, vse napeve in pesmi iz cele naše škofije nabrati, jih urediti, sploh plevel od pšenice kaj natanko ločiti, da zamoremo svetu pokazati, da še ni med narodno-cerkvenimi napevi sama ljulika ter da še bo mogel naš nasprotnik — Nemeč — slovensko ljudstvo ob priliki romanja v Marijino Celje (Maria Zell) občudovati zaradi njega krasnega pelja. Ako bodemo vsi organisti lavantinske škofije vse nabrano gradivo glede cerkvenih pesmi izročili posebnemu odseku v dobro pretresovanje in preresetanje, marsikatero zlato zrnce ostalo bode potomcem v dobrem spominu. Gornje Štajarec pa bode še z večjim navdušenjem vskliknil, slišavši slovenske pevke, kakor pred nekaj leti v Marijinem Celju: »Wenn die Windischen hier singen, da kommt es mir vor, ich sei schon im Himmel!« Kadar Slovenci tukaj pojejo, zdi se mi, da sem uže v nebesih.

Gospodarske stvari.

Smodnik za streljanje proti toči.

Deželni odbor nam naznanja glede dobave smodnika za streljanje proti toči:

Občine, okrajni zastopi in gospodarska društva dobivajo pri deželnem odboru kilo smodnika za nižnjo ceno 38 kr. Razpošilja se v zabojih po 25 kg. Da se dobi pravočasno, naj se naroči vsaj 2-3 tedne prej nego ga potrebujejo. Denar se more že pri naročbi vposlati in sicer za zaboje po 25 kg. 10 gl. 12 in pol kr., za sodček pa gl. 42-54. Zraven še se mora dodati za odpošiljatev pri zabojih, ako se naročijo 3, za vsaki zaboj po 1 gl., če se pa jih naroči več nego 3, za vsaki nadaljni zaboj 50 kr. Tudi za policijsko nadzorovanje pri pošiljavi se mora plačati za 3 zaboje skupaj 60 kr., ako je več ko 3 zaboji, pa za vse skupaj gl. 1.50. Pri sodčeh se mora za odpošiljatev dodati, ako se naročijo 3, za vsak sodček gl. 1.50, za vsak nadaljni sodček 1 gl. Za policijsko nadzorovanje se mora dodati za 3 sodčke 60 kr., ako jih je več pa gl. 1.50. Ako se naroči sodček s 112 kg, plača se za sodček gl. 2.50. Sodčeki in zaboji se vzamejo tudi nazaj ter se zaračunajo po odbitku 15%.

Streljanje proti toči.

Šmarje pri Jelsah, 15. julija.

Pri nas imamo v okrožju dobre pol ure pet strelnih postaj in sicer: pri Sv. Roku, pri Sv. Barbari v Senovici, na Vrhu in na Bobovem. Te vršijo pošteno svojo nalogo; včasih poka takó, da mislimo, da se nam Turki bližajo. A z največjim uspehom strelja neki delniška družba »Stoklas, Löschnigg, Bendja« na Vrhu. Misli o vspehu so pri nas različne. Da strel prežene hudo uro, verjamejo najbolj lastniki omenjenih postaj, drugo ljudstvo se pa za to stvar noče vneti. Streljci trdijo, da so še vsakokrat, ko se je streljalo, pregnali točo od nas. Za Boga! Če smo tudi krivi božje kazni, nam letos tolikokrat se menda le ni bila namenjena toča, ker od meseca maja strelja se povprečno vsaki drugi dan in tudi po noči vže parkrat nismo imeli miru.

Ali naj kmet strelja proti toči? To veselje naj si privošči, komur je ljubo, če ima toliko denarja, da ga sme izdajati tudi za taki »sport«. Drugega priporočila ne moremo dati, ker noben streljec, pa tudi noben učenjak dozdej ni še dokazal, da bi mogoče bilo se streljanjem točo pregnati. Strel zdi se mi prav kot otročja igrača proti neizmernim močem, ki vladajo v oblakih in nad oblaki. Dihni človeka iz sobe, če moreš! Ustavi morske valove s plivanjem na nje! Prazno počenjanje, prav kakor najhujši strel proti debelim za glas neprodinim oblačnim platom, koje veter naprej drvi, kakor se zaganja val za valom na morju ob hudi uri! Če se toča boji strela, kako je li mogoče, da je pri vojaških manevrih vže večkrat se vsula toča z največjo silo, ko se je streljalo iz najtežjih topov od ranega jutra do poznega večera! Taki prigodki se pomnijo od Vidma pri Krškem in od Ptujja. In če glas prežene točo, kako, da je strahoviti grom ne ustavi, mali topiči so ji pa kos? To je uganka! Brzkone je elektrika tista moč, ki goni one stroje, v kojih meljejo točo, grom, t. j. zvok je pa s tem združen, ali z dobrim, ali s slabim uplivom, ne vemo!

Torej, dokler ni neovrgljivo dokazano, da streljanje točo prežene, tako dolgo si kmet pri zdajnih slabih časih tega v kratek čas ne more privoščiti, prav, kakor dober gospodar ne kadenja dragega tobaka.

Če pa kedo vendar le misli, da prežene zvok hudo uro, priporočal bi dosti ceneje sredstvo, ki vzbuja zvok, kateri v resnici prodré oblake, in to je, ne čudite se preveč moji iznajdbi: zvonjenje združeno z molitvijo! »Mračnjak«, zarezal se bode menda kedó, »sedaj proti koncu 19. stoletja se more kaj tacega priporočati!« Le tiho, rečem jaz in vprašam, kedó je večji mračnjak, ali tisti, ki ve nekaj gotovega, ali oni, ki nima nobene vednostne podlage za svoje poskuse in v prazno strelja, ali kakor Nemeč reče: schiesst in's Blaue! Mi vemo gotovo, da molitev pomaga in da zvon, če drugo ne vsaj k molitvi opominja, strelci pa streljajo v neizmerni podnebni prostor v temi nevednosti in to — proti koncu razsvetljenega 19. stoletja! — Sicer jim pa tudi jaz želim: — dober vspeh!

Sejmi. Dne 30. julija v Poljčanah, v Kostrivnici, v Brežicah. Dne 1. avg. v Št. Jakobu pri Laškem, v Zagorju, Št. Martinu pri Vurberku, v Ormožu, Zagorju, Mahrenbergu. Dne 2. avg. pri Št. Lenartu v Slov. goricah in v Radgoni. Dne 3. avg. v Lučah, Spodnji Polskavi, Imenem. Dne 4. avg. v Brežicah, na Sv. Gorah, v Arnočah. Dne 5. avgusta v Loki, Trbovljah, Spodnji Polskavi, Ptujju.

Dopisi.

Iz Št. Jurija v Slov. goricah. (Narodne razmere.) Korakal sem proti

cerkvi Sv. Jurija. Ze od daleč zagledam na novo pozlačeno jabolko na cerkvenem stolpu in vesel vskliknem: Hvala Bogu, tukaj so se gotovo goreči kristjani in vrli narodnjaki. Toda prezgodaj sem se veselil! Črno na rumenem zagledam strašni napis: «Johann Wergles, Gemischtwarenhandlung.» Aha si mislim, tudi šentjurski «pürgarji» znajo nemški. Njim na ljubo je menda dal imenovani trgovec narediti na prvem mestu nemški napis. Res! kako potreben za «tajčferderbarje!» Da jih ni sram! Proč z nemškim napisom, tukaj so Slovenske gorice! Upamo, da v kratkem izgine nemški napis, da ima potem slovenski tem več prostora, kar Vam g. trgovec gotovo ne bode na škodo!

Razveselil sem se malo, ko grem naprej in zagledam lepi slovenski napis narodnega trgovca g. Ungra. Sicer je tudi nemški napis zraven, pa menda tudi ta izgine kmalu. Pogrešali ga šentjurijevčani gotovo ne bodo. In sedaj dalje! Glejte, glejte «tz» se sveti nasproti! To je gotovo trd Nemec, si mislim, mogočen pristaš slavnega Wolfa! Vstopim. «Dober dan gospod. Kaj pa zašafate?» Na, nisem se motil! Denar pobira tudi v slovenskem jeziku! Pa še več! V «ekstracimri» se je košatila na lesenem klinu «marburgerca», baje najzanimivejši časopis šentjurskih posilinemcev! Res častno. Vendar še ni dovolj! Ne zmerjam sicer rad, pa tukaj že moram resnico govoriti! Kaka je le ta pošta? Ali g. poštar ne vé, da mora dobiti pismo v roke tisti, kateremu je namenjeno? Da se časopisi vlačijo po «purgi» cele tedne, to je velik nered! Ali g. poštar ne zna toliko slovenski, da bi vedel, kaj je «dopisnica», ali se hoče z ljudmi norčevati? To mu odsvetujemo in naj se nikar ne drzne zopet s takimi rečmi nadlegovati ondašnje slovensko ljudstvo in kvariti slovenska imena. Pošta ima seveda popolnoma nemški napis! Kdaj boste se vendar vzdramili slovenski šentjuričani? Na noge! Hočete li vedno biti sužnji in podložniki svojih sovražnikov, katerim gre le za denar, za Vaš blagor se pa ne brigajo! Slišal sem od nekega prijatelja, da je tam še precej narodno mislečih mož, ki so tudi že mislili, kako bi vzbudili narodno zavest! Da, tega je treba! Zberite se, postavite si ognjišče, ki bo razgrevalo tudi druge za narodno stvar še mrzla srca, ustanovite prepotrebno «bralno društvo!» Na delo tedaj narodnjaki! Ne vstrašite se nekaterih širokoustnežev, ki se vam «slnijo», kadar se gre za «rihtarja» in Vam obljubujejo v lepi slovensčini zlate gradove, a kmalu pokažejo večinoma po uplivu šentlenarskih «heiloveev» črne rogove!

V popotni torbi imam še sicer marsikaj, pa za zdaj naj zadostuje! Kmalu se zopet oglašim! Pristavim le še besede pesnikove: «Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.» Zapomnite si jih in prevdarite jih! Ne vdajmo se! Tudi mi imamo pravico, da živimo!

Iz Šentilja. (Vprašanja do Pistorja.) Zanimiv bi bil vsekakor odgovor na tale vprašanja: 1) Zakaj se vendar Pistor jezi, če se tu in tam «Slov. Gospodar» tudi na njega dobrohotno ozre, da ga opozarja na njegove dolžnosti nasproti Slovincem? Naj le primerja pisavo «Slov. Gosp.» s svojimi članki v «Tagespošti», in na mah mu mora izginiti vsa jeza. V «Tagespošti» sam ropot, v «Slov. Gosp.» pa pohlevne, olikanega človeka, dostojne besede. Slovenci in Nemci, sodite, kaj je vredno jeze!?

2) Pistorju bi bili gotovo vsi Slovenci hvaležni, če bi vendar povedal, kako misli s šulferajnsko šolo in s Südmarko osrečiti šentiljske Slovence. Šulferajnska šola je po našem prepričanju za slovenske otroke mučilnica, katera pomnožuje število onih, o katerih pravijo pametni ljudje, da jim je jedno kolesce v glavi strto. Südmarka pa je rabelj slovenskih posestev.

3) Čemu povdarja Pistor, da bode o slavnosti, katero namerava 18. avgusta prrediti, zvedel tudi svitli cesar? Odgovor na

to bi bil jako potreben. Slovenci smo že obhajali cesarsko slavnost 10. julija. Veličastna je bila. Takošne cesarske slavnosti gotovo letos več ne bo v Šentilju. Ako je Pistorju drago, naj le poroča o svoji slavnosti svitlemu cesarju. Slovenci pa bomo rekli: «Glejga, glej, kako hvali svojo robo, kakor bibil žid, ki ve, zakaj jo hvali!»

Šentiljski Slovenci, zapomnite si, kaj Vam pravimo: «Le dobri Avstrijci morejo obhajati prave cesarske slavnosti. Slavnosti, prirejene od prusakov v proslavo svitlega vladarja, ne služijo slavljenu, temuč sebičnosti, hinavščini, da se prikrije pravo mišljenje. Zato si varujte šentiljski Slovenci čast svojega imena pred svetom in odbijajte vsako zvezo s prusaki!

Iz Jarenine. (Ciril-Methodova slavnost.) (Konec.) Pa s tem še ni bil vspeled končan. Štirje domači mladeniči nastopijo kot deklamovalci večje pesni: »Sv. brata Ciril in Metod v Jarenini«. Vsi štirje deklamovalci so izborno rešili svojo nalogo, da odobravanje skoraj ni hotelo prenehati. Pa tudi naša vrla kmečka dekleta so se pri tej slavnosti odlikovala. Anica Gomilšekova je deklamovala »Smrt sv. Metoda« in je tudi kot govornica nastopila. Predmet nje govora je bil: Bodimo navdušene Slovence po srcu božjem in po duhu Ciril-Methodovem! Seveda so posebno dekleta z zanimanjem poslušala lepe besede svoje tovarišice, pevci pa so navdušeno zapeli »Slovensko dekle«. Sekolova Micika je prednašala lepo Prelesnikovo pesen »Slanica«, Donkova Micika pa rodoljubno pesen sestre B. Suhač »Zatorej!« Tudi dekleta so kaj lepo deklamovala, pevci pa so vmes popevali; enkrat je nastopil tudi mešani kvartet šentjakovskih gg. učiteljev; po vsaki imenitnejši točki pa so se oglašili topiči na bližnjem vrhu.

Ko se je izrekla ljudstvu zahvala na tako mnogoštevilni udeležbi, smo šli v gostilno gospoda M. Cvilaka, kjer se je razvila prav živahna veselica. Lepo petje, različne deklamacije, navdušujoče napitnice domačih in tujih govornikov, pa tudi dobra postrežba gostilničarjeva, vse to je povzročilo, da smo bili vsi prav navdušeni in veseli. Vzlasti se še je povdarjala vzajemna ljubezen jareninskih, šentiljskih in šentjakovskih Slovencev.

Vsa čast in zahvala tako vrlo delujočemu kmečkemu bralnemu društvu v Jarenini, ki je to prelepo slavnost pripravilo, vsa čast pa tudi našim pevkinjam in pevcem, posebno še priprostim mladeničem in dekletom, ki so pri tej slavnosti tako lepo sodelovali!

Sklenem pa sedaj, mislim, najprimerneje, ako sem postavim besede, s katerimi je končal slavnostni govornik svoj govor v proslavo sv. Cirila in Metoda:

Vajin vzgled naj k delu vedno nas bođri,
In ljubezen Vajina naj v nas gori;
Vajin duh, oј ti med nami vedno bođi,
Ti nas vodi k sreči, k slavi in k slobodi!

S Ponikve. (Zborovanje.) Na Ponikvi se nam je veselica našega »Kmet. bralnega društva« v nedeljo 24. t. m. obnesla prav sijajno in veličastno. V prvem delu je govoril č. g. Žičkar, državni poslanec, o političnih razmerah in o delovanju svojem in svojih tovarišev poslancev. Ljudstvo je z navdušenostjo odobravalo postopanje priljubljenega poslanca svojega ter mu izreklo najpopolnejše zaupanje. Potem je občinstvo stavilo osem resolucij: glede prevelikega števila ubožčev v občini, in sicer tudi tujcev, zastran zajcev škodljivcev, zastran okrajšanja vojaščine, prosilo je nadalje za slovensko vseučilišče v Ljubljani kakor tudi za slovensko višje sodišče in drugo.

V drugem delu slavili smo 50letnico sv. Očeta in pa našega svitlega cesarja. Ko je govornik končal, zaorili so brezkončni Živio-klici proti nebu iz slovenskih prs ter nam živo kazali, da v slovenskih srcih sedaj, kakor vselej, živo gori in plamti udanost in ljubezen do sv. Očeta in našega vladarja.

Vzmes pa nas je domače naše pevsko

društvo prav dobro zabavalo z mičnimi pesmami. —

Pohvaliti moram pri tej priliki naše slovenske kmete in sploh tukajšne prebivalce, ker so prišli v skoraj polnem številu, kar nas tembolj veseli, ker so se nekaj časa sem začeli odtegovati zborovanjem.

Tako je prav, kadar nas kliče mati katoliška cerkev, ali cesar, ali naša mila Slovenija, takrat ne sme biti razločka med bogatcem in revežem, ker smo vsi otroci ene matere. —

Veselica se je vršila popolnoma mirno, le nek profesorček iz Ljubljane ni mogel ukrotiti svojega velenemskega navdušenja. Ko se je do dobrega navlekel našega slovenskega vina, tako da ga je že imel precej pod nemškim slamnikom, začel se je med govorom gosp. drž. poslanca na glas grohotati in žaljive opazke delati, kakor: Narobe je, laž, švindeln in več drugega. Pa smo mu kmalu pokazali in sicer z lepega, da na Ponikvi ni prostora za krošnjarje z nemško kulturo. Odsvedral je godrnjaje domov, mi smo še pa bili dolgo zbrani ter se navduševali z govori, s pesmami in živahnim občevanjem.

Domačin.

Razne stvari.

Domače.

(Mil. knez in škof) bodo delili prihodnje dni sv. birmo v videm. dekaniji in sicer 30. julija v Zabukovju, 31. v Sevnici, 1. avg. v Reichenburgu, 2. v Koprivnici, 3. v Vidmu, 4. v Brežicah, 5. na Dobovi, 6. v Kapelah, 7. na Bizeljskem, 8. v Pišecah, 9. na Artiču, 10. v Sromljah in 11. v Zdolah.

(Duhovne vaje) za duhovnike naše vladikovine se bodo vršile letos v Mariboru od 22.-26. avg. Vodil jih bo dominikanec o. Norbert Geggerle, superijor v Šopronu na Ogrskem. Duhovniki, ki se jih mislijo udeležiti, naj se javijo do 14. avg. pri pristojnih dekanijskih uradih.

(Slovenska zmagaja.) V Poljčanah so pri volitvi občinskega odbora zmagali Slovenci in sicer v III. in II. razredu; v I. razredu pa se volitve niso udeležili. Propadli nemčurji se hudo jezijo, da se upajo slov. kmetje posluževati svojih pravic, cesar do zdaj niso bili vajeni. Poljčane dobijo sedaj slovenskega župana. Zavednim volilcem čast!

(Delavska organizacija.) V Poljčanah se snuje namesto nameravanega »bralnega društva« I. podružnica kat. delavskega podpornega društva v Celju. Podružnica bo pričela delovanje kmalu po Veliki gospojnici. Zanimanje za društvo je že zdaj veliko. Vabijo se kmetje, rokodelci, obrtniki, delavci obojega spola tudi iz okolice že zdaj, da v velikem številu pristopijo k temu važnemu, prepotrebemu društvu.

(Vsem brezmerim prijateljem žganja.) Na cesti od Sv. Urbana pri Ptujju proti Vintarovcem so mrtvega našli dne 20. julija v jutro invalida Matija Čeha. Žganje ga je umorilo.

(Poštno ravnateljstvo v Trstu) je ukrenilo, da se hoče v bodoče ozirati tudi na potrebe slovenskega prebivalstva ua Kranjskem in Primorskem. Od poštnih uradnikov, ki v uradu neposredno občujejo z ljudstvom, se bo zahtevalo i znanje slovenskega jezika. Kako dolgo pa bo naše poštno ravnateljstvo v Gradcu še preziralo narodne pravice Slovencev? Svoje prijatelje prosimo, da nam naznanijo poštne uradnike po Slovenskem, ki niso zmožni našega jezika. Le na ta način bo nam omogočeno, odločilno postopati pri poštnem ravnateljstvu v Gradcu.

(Čuden rodoljub) je voditelj narodno-liberalne stranke na Kranjskem, dr. Ivan Tavčar. Shoda slovenskih juristov, ki so zahtevali slovensko nadsodišče v Ljubljani, se ni hotel udeležiti, ampak je med shodom ostentativno igral domino v kavarni »Narodnega doma«. Sedaj po shodu pa še zmanj-